

Arrest

**nr. 66 780 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 14 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 mei 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 juni 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. VAN KELST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Tunesische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 12 oktober 2009 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, als echtgenoot van een Belgische onderdane.

Op 1 april 2010 wordt aan de verzoekende partij een F-kaart geldig tot 12 maart 2015 afgeleverd.

Op 5 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van R., H. (...) geboren te TUNIS, op 29.00.1971 en van Tunesisch nationaliteit. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten

Uit het sarnenwoonstverslagdd.12.04.2011, opgesteld door de politie van Borgerhout, blijkt dat enkel betrokkene op het gezamenlijke adres aan te treffen is. De echtgenote woont te Duffel wegens echtelijke problemen.

Os gegevens van het rijksregister bevestigen dat de echtgenote van betrokkene sedert 01.03.2011 ingeschreven staat op een ander adres dan het gezamenlijke.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. Vooreerst citeert de verzoekende partij de bestreden beslissing en artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Vervolgens adstrueert ze haar middel als volgt:

"Aangezien evenwel op basis van de controle op de gezamenlijke vestiging, zoals uitgevoerd door de lokale politie Antwerpen, niet kan worden vastgesteld worden dat er geen gezamenlijke vestiging meer is;

Dat Uwe Raad eerder reeds oordeelde dat onder 'gezamenlijke vestiging' het bestaan van een gezinscel dient te worden begrepen;

"...Het determinerende motief van de bestreden beslissing is dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Er dient opgemerkt te worden dat onder een 'gezamenlijke vestiging' in de zin van artikel 42quater, § 1, eerste alinea 4 van de Vreemdelingenwet het bestaan van een gezinscel dient begrepen te worden, hetgeen de medewerking vereist van de beide partners om een levensgemeenschap te bewerkstelligen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt heeft de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid zich niet louter gebaseerd op de vaststelling dat verzoeker niet meer samenwoont met zijn echtgenote om tot het besluit te komen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. In de bestreden beslissing wordt immers geduid dat uit een geheel van feiten blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging is. Zo wordt verwezen naar het verslag van samenwoning van 5 maart 2009 waaruit naast het feit dat de echtgenoten gescheiden leven tevens blijkt dat verzoekers echtgenote toelichtte dat de relatie "stuk" is, naar de verklaring van verzoekers echtgenote dat zij niet weet waar hij verblijft en naar de vaststelling dat alle persoonlijke spullen van verzoeker bij zijn echtgenote verdwenen zijn. Tevens wordt verwezen naar een vonnis van de vrederechter te Ninove van 16 februari 2009 waarbij dringende en voorlopige maatregelen werden bevolen en waaruit onder meer blijkt dat vruchteloos werd gepoogd de echtgenoten te verzoenen en dat de verstandhouding ernstig verstoord is. Gelet op het feit dat verzoeker en zijn echtgenote niet meer samenleven en dat deze laatste door haar verklaringen duidelijk kenbaar heeft gemaakt dat er van een gezinscel geen sprake meer, kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn stelling dat het bestuur een verkeerde invulling heeft gegeven aan het begrip gezamenlijke vestiging en ten onrechte zou besloten hebben dat er geen gezamenlijke vestiging meer is"

Raad Vreemdelingenbetwistingen (2e k.) nr. 30.005, 17juli 2009, <http://www.ccervv.be> (30 april 2010); T Vreemd 2010 (samenvatting), all. 1, 50 (eigen onderlijning)

Dat uit dit arrest kan worden afgeleid dat de controle door de politiediensten een noodzakelijke doch niet steeds voldoende element is om te kunnen besluiten tot de afwezigheid van een gezinscel;

Dat in casu op basis van het controleverslag door de politie niet kon worden geoordeeld tot de afwezigheid van een gezamenlijke vestiging; Dat er 1 bijkomende element wordt vermeld in de beslissing, te weten: de inschrijving van de echtgenote van verzoeker op een ander adres dan het gezamenlijke adres; Dat dit evenwel zuiver een gevolg is van de tijdelijke echtelijke problemen die het voor de echtgenote van verzoekster noodzakelijk hebben gemaakt de echtelijke woonst te verlaten; Dat de omstandigheid dat de echtgenote van verzoekster de echtelijke woonst had verlaten, blijkt uit het

controleverslag dus op zich zijn er geen bijkomende elementen in het dossier die maken zonder meer te besluiten tot de afwezigheid van een gezinscel;

Dat de omstandigheid dat de echtgenote van verzoeker tijdelijk op een ander adres woonachtig is, maakt niet dat het huwelijk definitief en onherstelbaar ontwricht is;

Dat de lokale politie, en bij uitbreiding verweerster, naar aanleiding van de controle van het Rijksregister, kunnen opmaken dat verzoeker en zijn echtgenote reeds bijna 2 jaar gehuwd waren op het ogenblik van de controle en steeds samen hebben gewoond in de echtelijke woonplaats;

Dat uit verder nazicht van het administratief dossier zou hebben gebleken dat zij ook reeds lange periode een relatie hadden voor het huwelijk;

Dat een tijdelijke scheiding nog niet maakt dat er geen sprake is van de afwezigheid van een gezinscel, hetgeen ten andere duidelijk blijkt uit de feitelijke situatie, daar waar verzoeker en zijn echtgenote thans beiden opnieuw samenwonen in de echtelijke woning;

Dat anders dan in de situatie waarover Uw Raad middels het hierboven geciteerde arrest diende te oordelen, geen verklaringen voorliggen van (een van) de partners dat er geen sprake meer zou zijn gezinscel, wel integendeel;

Dat er aldus geen sprake was van het gebrek aan gezamenlijke vestiging, met dien verstande dat er steeds een gezinscel aanwezig is gebleven welke door een tijdelijke scheiding van de echtelieden niet verloren is gegaan;

* * *

Aangezien verzoeker uit de hierboven geschetste rechtsfeiten ook de schending van het redelijkheidsbeginsel afleidt;

Dat een openbaar bestuur, geplaatst in dezelfde omstandigheden, in redelijkheid niet tot dezelfde beslissing zijn gekomen;

Dat behoorde rekening te worden gehouden met de procedurele voorgaanden en de gegevens gekend aan de administratie;

Dat niet zonder meer, uit de vaststelling van een feitelijke scheiding, kan worden afgeleid dat verzoeker en zijn echtgenote geen gezamenlijke vestiging meer zouden hebben;

Dat men behoorde minsten, gezien de voorgaanden en gezien de afwezigheid van andere tegenindicaties, bijkomende informatie in te winnen, niet in het minst het verhoor van verzoeker en diens echtgenote;

Dat immers op het ogenblik van de woonstcontrole reeds verregaande toenadering was tussen de echtelieden, die uiteindelijk tot een volledige verzoening heeft geleid;

Dat verzoekende partij herhaalt dat hij op het ogenblik van de beslissing bijna twee jaar gehuwd was en voor het huwelijk een langdurige relatie had met zijn echtgenote;

Dat men de tijdelijke scheiding tussen de echtelieden dient te zien in het kader van de langdurige relatie;

Dat een kortstondige scheiding niet gelijkstaat met het definitief en onherroepelijk einde van een huwelijk, temeer gezien de langdurige relatie tussen de partijen;

Dat verwerende partij zich in redelijkheid niet mocht baseren enkel op de vaststellingen van de lokale politie, zoals bevestigd door de gegevens van het Rijksregister, om te besluiten tot de afwezigheid van een gezamenlijke vestiging;"

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"In zijn eerste middel poneert verzoeker een schending van artikel 42quater, §1,4° van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat onder het gebrek aan gezamenlijke vestiging het bestaan van een gezinscel moet worden verstaan. Hij meent dat op basis van het samenwoningverslag dd. 12.04.2011 en de gegevens uit het Rijksregister niet kan worden geoordeeld dat er geen gezamenlijke vestiging, gezinscel meer is. Hij beweert dat zijn echtgenote op heden opnieuw samenwoont in de echtelijke woning.

De verwerende partij benadrukt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in toepassing van art. 42quater, § 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het voldoen aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht als familielid van een Belg zo nodig gecontroleerd kan worden.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij het niet meer voldaan zijn aan de wettelijke gestelde verblijfsvoorwaarden kan worden afgeleid uit de beschikbare stukken. Op deze uitoefening van de discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een marginaal wettigheidstoezicht.

De verwerende partij benadrukt dat de bestreden beslissing niet louter is gebaseerd op de vaststelling dat betrokkene niet meer samenwoont met zijn echtgenote, maar tevens op de echtelijke problemen.

Blijkens het administratief dossier werd op 12.04.2011 een verslag van samenwoning opgesteld waarin werd vastgesteld dat zijn echtgenote niet meer op het aangegeven adres verblijft, maar in de (...) te Duffel om reden van echtelijke problemen.

Dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de bestreden beslissing.

Voorts blijkt uit de gegevens van het Rijksregister dat mev. D. (...) op een ander adres dan verzoeker staat ingeschreven.

Op basis van deze vaststellingen mocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid geheel terecht oordelen dat in toepassing van art. 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht mocht worden beëindigd.

De vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote uit elkaar zijn gegaan wegens echtelijke problemen wordt bovendien niet ontkent. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft terecht geoordeeld dat er geenszins sprake meer is van een gezamenlijk vestiging tussen echtgenoten.

Verzoeker beperkt zich verder tot de vage en ongestaafde bewering dat ze heden opnieuw zouden samenwonen in de echtelijke woning.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijfsrecht van verzoeker dient te worden beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclus.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers eerste middel niet kan worden aangenomen."

2.1.3. De verzoekende partij heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40bis samengelezen met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, als echtgenoot van een Belg. Artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet somt de gevallen op waarin gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in principe een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn.

Artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing gegrond is, luidt:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

In casu wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is sedert 1 maart 2011. Tijdens de woonstcontrole van 12 april 2011 bevestigt de verzoekende partij dat haar echtgenote de echtelijke woonplaats verlaten heeft en dat er echtelijke problemen zijn.

Uit artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het verblijfsrecht kan beëindigen indien blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Dit artikel is niet van toepassing indien de verzoekende partij een gezamenlijke vestiging met haar echtgenote heeft gehad van drie jaren waarvan minstens één jaar in het Rijk. In casu is dit niet het geval. De bestreden beslissing wijst op een samenwoningsonderzoek van 12 april 2011 van de gemeente Borgerhout waarin aangegeven staat dat de echtgenote van de verzoekende partij op een ander adres woont, wegens echtelijke problemen. Deze vaststellingen zijn gebaseerd op verklaringen van de verzoekende partij. Gedurende dit onderzoek heeft de verzoekende partij evenmin aangegeven dat de problemen slechts tijdelijk waren en dat er al vergaande toenaderingen bestonden, zoals zij nu in haar verzoekschrift verklaart. De Raad wijst er ook op dat de verzoekende partij geen begin van bewijs bijbrengt met betrekking tot die toenaderingspogingen, waarvan in het verzoekschrift sprake is. Waar de verzoekende partij stelt dat het om een tijdelijke ruzie gaat, betreft dit een blote bewering waarvan zij geen begin van bewijs bijbrengt. Ook baseert de bestreden beslissing zich op het schrijven van de gemeente Duffel van 7 maart 2011 waaruit blijkt dat de echtgenote van de verzoekende partij sinds 1 maart 2011 te Duffel woont. In dit schrijven wordt ook meegedeeld dat de partijen wellicht gaan

scheiden. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. De bestreden beslissing stelt op duidelijke en afdoende wijze dat de vestiging van verzoeker met zijn echtgenote beëindigd is. Artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet voorziet niet alleen de situatie van het einde van een huwelijk maar ook de situatie van het einde van een gezamenlijke vestiging, aangeduid in voormeld artikel door het gebruik van het woord “of”.

Het gegeven dat de verzoekende partij gedurende een bepaalde periode in het verleden heeft samengewoond met een Belgische vrouw, met wie zij vervolgens in het huwelijk is getreden en op grond hiervan een verblijfsrecht gekregen heeft is niet dienend daar er op het moment van de bestreden beslissing geen gezamenlijke vestiging meer was en het bestaan van een gezinscel ook niet aangetoond werd. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die erop wijzen dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog sprake was van een relatie tussen haar en de Belgische vrouw in functie van wie zij het verblijfsrecht verkregen heeft.

In haar verzoekschrift verklaart de verzoekende partij opnieuw samen te wonen met haar echtgenoot. De Raad dient vast te stellen dat hierover geen begin van bewijs bijgebracht wordt. Het is een blote bewering die niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Aangezien verder duidelijk blijkt dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de overheid die over beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen, er in de eerste plaats moet voor zorgen dat haar alle mogelijke gegevens worden bezorgd opdat zij geïnformeerd zou zijn (W. Lambrechts, “Het zorgvuldigheidsbeginsel”, I. Opdebeek (Ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Kluwer, Deurne, 1993, 34).

Dat, volgens de vaststaande rechtspraak van de Raad van State, het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige manier voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (zie ondermeer R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006).

Dat moet worden nagegaan of de overheid tot een zorgvuldige feitenvinding is gekomen, ze is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en ze de haar toegekende appreciatiebevoegdheid op een zorgvuldige wijze heeft uitgeoefend (R.v.St. nr. 185.232, 8 juli 2008).

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden gezien de verwerende partij een beslissing neemt tot beëindiging van het verblijfsrecht op 5 mei 2011 terwijl de echtelieden op dat ogenblik reeds herenigd waren;

Dat verder ook blijkt dat de echtgenote van verzoeker op het ogenblik van de betekening van de beslissing op verzoek van verweerster, reeds aan de diensten van de Stad Antwerpen had verzocht om herinschrijving op het adres van de echtelijke woonst;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan niet onwetend kon zijn op het ogenblik van het nemen van de beslissing, alleszins op het ogenblik van de betekening;

Dat dan ook vaststaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing heeft gestoeld op foutieve, minstens onvolledige, feitelijke gegevens;

Dat, mocht verwerende partij haar beslissing degelijk hebben voorbereid, zij zou hebben geweten dat de echtelieden zich hadden verzoend op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, minstens voorafgaand aan de betekening van de bestreden beslissing, en zij aldus de beslissing niet zou hebben kunnen nemen, minstens deze intrekken en niet aan verzoekende partij betekenen;

Dat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel vaststaat;”

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“In zijn tweede middel poneert verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt op geheel ongestaafde wijze dat op moment van het nemen van de bestreden beslissing verzoeker en zijn echtgenote reeds opnieuw zouden samenwonen op de echtelijke woonplaats. En de gemachtigde daar rekening mee moest houden. Verzoeker stelt dat op het ogenblik van de betekening van de beslissing zijn echtgenote reeds de herinschrijving op de echtelijke woonplaats zou hebben aangevraagd bij de stad Antwerpen en de Dienst hier niet van onwetend zou kunnen zijn.

De verwerende partij benadrukt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Dat verzoeker en zijn echtgenote opnieuw zouden samenleven blijkt nergens uit. Verzoeker beschouwingen zijn vaag en ongestaafd.

In teenstelling tot zijn beweringen heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid geen enkele kennis van een herinschrijving van zijn echtgenote op de echtelijke woonplaats.

De gemachtigde kon daar dan ook geen enkele rekening mee houden.

Daarentegen blijkt uit het administratief dossier dat op 12.04.2011 een verslag van samenwoning werd opgesteld waarin werd vastgesteld dat zijn echtgenote niet meer op het aangegeven adres verblijft, maar in (...) te Duffel om reden van echtelijke problemen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.”

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers tweede middel evenmin kan worden aangenomen.”

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In casu heeft de verwerende partij rekening gehouden met alle elementen van het administratief dossier, met name de samenwoning-verslagen en het schrijven van de gemeente Duffel. Waar de verzoekende partij stelt dat haar echtgenote op het ogenblik van de betekening van de beslissing de diensten van de stad Antwerpen reeds had verzocht om haar opnieuw op het huidige adres in te schrijven en de verwerende partij hier kennis van had, blijkt dit niet uit de gegevens van het administratief dossier. Ook brengt de verzoekende partij geen bewijs bij dat haar echtgenote zich daadwerkelijk opnieuw op het echtelijk adres ingeschreven heeft. De verzoekende partij maakt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te

worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN